

Dương Lệ

Câu chuyện kỳ lạ về nàng

Thực sự thì tôi chưa bao giờ gặp một câu chuyện kỳ lạ như thế. Một chuyện về cuộc đời nàng, về con người nàng, người mà có đang nằm mơ tôi cũng không nghĩ nàng tồn tại ở ngay trước mắt tôi như vậy. Tôi quen nàng thật tình cờ khi chúng tôi đều cùng làm chung một chỗ. Tôi vào sau nàng. Tất nhiên như những người đàn ông khác, tôi đều bị mê hoặc bởi nàng. Nàng không hay nói nhưng hay cười. Nàng ngây thơ và hồn nhiên đến lạ. Tôi chưa thấy nàng toan tính một điều gì cho riêng mình. Đôi khi nàng cũng không biết được những nguy hiểm gì đang chờ đợi nàng. Nàng cứ sống vô tư như thể một đứa trẻ.

Nàng cũng hay hồn dỗi theo một điệu rất trẻ con. Có lúc đứa trẻ ấy muốn vùng lên để thử gân người khác, để xem họ có hiền như nàng hay không. Nhưng rồi chỉ được một lát thì nàng lại sợ. Không hiểu sao lại như thế.

Nàng rất nhạy cảm. Có lúc tôi thấy nàng khóc, mà người ta càng muốn làm nàng ngừng khóc thì nàng lại càng muốn khóc. Nhưng rồi nàng cũng quên rất nhanh. Nụ cười lại trở về với nàng như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng tôi biết nàng chưa hẳn đã quên, mà nàng chỉ cố làm như không nhớ đấy thôi.

Chẳng hiểu sao tôi lại có cảm tình đặc biệt đối với nàng. Có lẽ vì nàng hiền nhất và xinh xắn nhất phòng tôi. Nên dù chỉ trang điểm rất nhẹ và hay mặc chiếc áo dạ vào mùa đông thì nàng vẫn có một hương sắc rất đặc biệt. Tôi chưa thấy ai mặc chiếc áo dạ mà lại đẹp như nàng.

Trong mắt nàng, dường như tôi là một người đàn ông chưa trưởng thành. Nàng thường không để ý đến tôi. Có lẽ nàng cho tôi còn ít tuổi, mặc dù tôi bằng tuổi nàng. Tôi tin là nàng chưa có người yêu. Nhưng tôi vẫn có nguy cơ bị mất nàng vì một anh chàng bảnh bao, hình dung chải chuốt ở phòng ban khác cũng đang để ý đến nàng. Nàng vẫn vô tư đi với anh ta mà vẫn lại tỏ vẻ như không hề để ý đến anh ta.

Nàng như đang muốn xát muối trái tim tôi. Tôi nhanh chóng nhận ra là tôi đang ghen. Tôi muốn tranh cướp nàng khỏi bàn tay của hắn. Thành thật mà nói hắn cũng không xứng đáng với nàng. Tôi nghe đâu hắn cũng có người yêu rồi. Hắn định bắt cả hai tay. Hắn làm tôi cảm giận tới tận xương. Tôi muốn nói cho nàng biết. Nhưng tôi là gì mà lại nói cho nàng biết? Với lại, chắc gì nàng đã thích đến hắn ta. Chỉ thấy hắn ta hỏi đến nàng thôi, chứ chưa thấy nàng hỏi thăm đến hắn bao giờ. Có lúc nàng chụp ảnh chung với hắn trong đợt công ty đi thăm quan. Hắn mang cái ảnh ấy đi khoe khắp nơi. Nhưng tôi cũng chẳng thấy nàng để ý. Tôi cũng lấy làm mừng thầm.

Kỳ lạ thay! Tôi gọi cho nàng nhưng không bao giờ thấy nàng nghe máy. Sao nàng hay để quên điện thoại trong túi như vậy? Ngày Tết tôi nhắn tin chúc nàng một cái tết vui vẻ, nhưng dưới dạng tin nhắn phổ thông dành cho mọi người, ngầm ý là bạn là người vô cùng, vô cùng quan trọng trong trái tim chúng tôi. Nàng cũng nhắn lại là cảm ơn và chúc tôi có một ngày tết vui vẻ. Lúc đó tôi thực sự không hiểu nàng có nhận ra tin nhắn của tôi hay không, sau đó tôi nhận ra nàng vẫn chưa lưu số điện thoại của tôi. Không hiểu sau này nàng có nhận ra sự thật này không.

Tôi ghen đến phát điên với nàng khi nàng từ chối hoàn toàn sự quan tâm của tôi. Nàng mặc một chiếc áo cộc tay trong cái lần công ty lên chùa một đêm xuân và trở về vào sáng ngày hôm sau. Muối vo ve xung quanh chỉ chực đốt đoàn người. Tôi thấy da tay nàng mẩn đỏ, và nàng cứ liên tục xoa tay, miệng xuýt xoa: “Nhiều muối thật đấy!”. Tôi có mang theo một chiếc áo khoác mỏng, bảo nàng: “Tớ cho mượn áo này, khoác cho khỏi muối”. Nàng nhìn tôi, cười: “Thôi không cần đâu. Một lát là hết ấy mà”. Tôi trêu nàng: “Sao muối lại không đốt tớ nhỉ?”. Nàng bảo: “Chắc tại thịt tớ ngọt”. Rồi nàng lại cười. Tôi thì dang thẳng tay ra: “Muối ơi, sao không đốt tao đi chứ? Mỗi mình tao không bị đốt như thế này. Không phải là tao mang tiếng máu không ngon sao?”. Tôi nói như vậy nhưng có lẽ nàng không thể nào hiểu được tôi muốn là người chịu muối đốt thay nàng. Nàng lại xoa tay, lại kêu muối. Tôi rất muốn đưa chiếc áo cho nàng

mượn nhưng nàng vẫn năm lần bảy lượt từ chối. Tôi không biết phải nói gì với nàng. Nàng không hề quan tâm đến tôi, và dường như cũng không cho phép tôi được quan tâm đến nàng. Nhưng tôi đã có cách.

Có một cô bạn gái nữa cũng vào cùng đợt với tôi. Cô nàng này rất cá tính, tuy rằng không xinh bằng nàng nhưng cũng thuộc dạng xinh. Theo tôi, thì cô ta khá ghê gớm. Chúng tôi thường hay bất đồng và cô ta thường chành chọe với tôi, đa phần là do cô ta kiêu cố trước. Cô ta chỉ giỏi sai vặt tôi, lúc thì sửa hộ cái máy tính, lúc thì bật hộ điều hoà, lúc thì khiêng bàn, lắp ghế... Nói chung, cô ta là dạng không vừa. Tôi thì tức điên lên. Người tôi luôn muốn giúp đỡ là nàng chứ không phải là cô ta. Tôi muốn trả thù. Tôi bắt cô ta phải gọi mình là anh, còn tôi thì gọi cô ta là em. Vậy mà chuyện này thì cô ta lại ngoan ngoãn nghe theo tôi. Cô ta rất lẳng mạn. Ai cũng thấy là như thế. Bằng chứng là có một bình hoa ở ngay góc làm việc của cô ta. Bình hoa vàng ấy không rõ là hoa cải, hay hoa cúc. Tôi không rành về hoa lắm. Nhưng cô ta tưới nước cho hoa hàng ngày. Bên cạnh bình hoa, lại có cả một hộp bút chì đủ màu. Chắc không phải là cô nàng có năng khiếu nghệ thuật gì mà chỉ là một hình thức trang trí. Lại có cả một bát nước bằng sứ màu đen, nhằm giảm bớt tính chất khô lạnh của phòng điều hoà, bên trong đựng mấy viên sỏi, trông như cái cảnh ở hòn giả sơn. Cái góc làm việc của cô ta làm tôi cứ có cảm giác như một bức tranh phong thuỷ. Cô ta thường rửa cốc uống nước cho tôi. Cái này của cô ta thì còn

chấp nhận được. Hôm nào, trái gió trở trời, tôi hơi sụt sịt một chút là đã thấy cô ta hỏi thăm rồi rít. Trong khi tôi thì chỉ quan tâm tới nàng hôm nay có vẻ xanh xao hơn mọi hôm khi thời tiết chuyển mùa. Và đôi mắt của nàng thì mơ màng khi kéo rèm nhìn về phía cửa sổ, qua cửa kính thấy trời ảm đạm, cảnh vật gió thổi hiu hiu bên ngoài.

Chỉ tiếc là nàng đã có người yêu. Tôi đã nhận ra sự thật ấy. Nàng đã giấu rất kỹ, chỉ nói cho vài người biết thôi. Tôi tự trách móc mình là đã không đủ tin cậy với nàng để nàng bộc bạch tâm tư. Hơn nữa, là để tôi từ bỏ giấc mộng về nàng sớm hơn trước khi tôi tự chuốc lấy đau khổ. Ban đầu tôi còn nghi ngờ. Nhưng sự thật càng ngày càng rõ ràng khi nàng đã nói chuyện tình cảm của nàng với một đồng nghiệp trong phòng trước mặt tôi. Tôi lấy làm lạ là chẳng bao giờ có cuộc điện thoại của người yêu nàng gọi cho nàng trong giờ làm việc, cũng chưa từng thấy anh ta xuất hiện trong máy tính, máy ảnh hay bất cứ vật dụng gì liên quan đến nàng. Hoá ra, anh ta đang ở tận Cà Mau, cách nàng rất xa. Mỗi tình của nàng đã trải dài đến hai đầu đất nước.

Tôi buồn, tôi khổ. Có lẽ nàng không biết. Vậy mà có hôm, tôi đánh bạo hỏi nàng:

- Thuỷ có người yêu rồi phải không?

Nàng nhìn tôi một cách kỳ lạ, cứ như đây là lần đầu tiên tôi hỏi nàng vậy.

- Phải - Nàng nói - Người yêu thứ hai của tớ!

- Người yêu thứ hai? Vậy còn mối tình đầu?

Tôi cứ hỏi như là để xác định xem tôi có bao giờ trở thành mối tình thứ ba của nàng không.

- Tố không coi người đó còn có trên đời. Hắn chưa bao giờ yêu tố.

Vậy nên cứ coi như là không có mối tình đầu đi.

- Vậy còn tình yêu hiện tại? Tốt chứ?

- Tất nhiên rồi. Rất tốt. Chẳng lẽ cậu nghi ngờ sao?

Nàng nhìn tôi không chớp. Tôi xua tay lia lịa:

- À, không không. Chẳng có gì.

“Khắc tinh” của tôi đi qua. Cô ả không biết đã đứng đó tự bao giờ, tức thì xen ngang:

- Hai người đang nói cái gì vậy? Tỏ tình với nhau à?

Nàng chợt đứng lên:

- Tố về chỗ đây. Tố còn việc phải làm.

- Cô ta làm sao thế nhỉ? - ả hỏi.

Tôi bảo với cô ả:

- Về chỗ đi. Tối nay anh đây mời sữa chua.

- Thật sao? Thật đấy chứ? - Cô ả vui mừng ra mặt.

Buổi tối hôm đấy, tôi đi ăn sữa chua với cô ả. Cô ta cứ chực bôi sữa chua loem ngoem vào mặt tôi. Tôi quát:

- Lo mà ăn đi. Nghịch vớ vẩn!

- Kệ tôi. Tôi thích thế. Này, tôi hỏi ông nhé. Ông đi ăn với tôi thế này có sợ thiên hạ đàm tiếu gì không. Chẳng hạn như là...

- Đàm tiếu gì? - Tôi hỏi.

- Như là... ông thích tôi. Chúng ta thích nhau.

Tôi cốc vào đầu cô ta:

- Nói gì vậy? Vớ vẩn.

Tôi nhìn cô ta. Nếu cô ta mà biết là tôi vẫn luôn thích nàng say đắm thì cô ta sẽ chẳng nói thế đâu. Nhưng mà cô ta cũng dễ thương đấy chứ. Mặc dù trang phục của cô ta thì tôi chẳng ưa tí nào. Áo sơ mi rộng cổ, thắt ca vát một cách hững hờ thì thà chẳng thắt cho xong. Quần may kiểu rộng của nam, trông vừa giống dân hip hop vừa vẫn có phần nữ tính.

Tôi nhìn cô ta từ đầu đến chân. Cô ta vẫn để yên cho tôi nhìn.

Tôi sực tỉnh. Tôi chợt nhớ đến một người phụ nữ đứng tuổi đã bảo tôi khi tôi và cô ta cứ hay chành chọe, đấm đá nhau dạo trước: "Cứ bảo ghét nhau cho lắm vào, cuối cùng lại yêu nhau lúc nào không biết".

"Ồ không, không thể" - tôi tự bảo mình. Tôi đập bàn:

- Thôi ăn đi chứ. Lo mà ăn đi. Ăn chậm thế.

Cô ta nhìn tôi hần học:

- Làm cái gì mà quát thế? Hôm nay trời nhen ầm đầu à?

- Cái gì? Còn nói nữa thì tí nữa tự đi bộ mà về nhà.

- Đi bộ thì đi chứ sợ gì.

Tôi bảo: "Được rồi. Tự đi bộ đi" và rút chìa khóa xe, mũ bảo hiểm ra rồi lấy xe. Lát sau, cô ta đã lẻo nhẻo chạy theo.

- Xin lỗi. Người ta không cố ý đâu mà.

Tôi được thể bảo:

- Sợ anh đây không chờ nên mới thế hả?

Cô ta lắc đầu, nhảy ngay lên xe tôi.

- Không phải đâu. Vì người ta không muốn ông ghét rồi đi với người khác.

Cô ta ôm lấy eo tôi.

- Cái gì thế? - Tôi giật mình, kéo tay cô ta ra.

Cô ta nói:

- Xin lỗi. Tôi chỉ sợ bị ngã. Giờ không sao rồi. Lái xe đi.

Tôi mỉm cười, phóng xe thong thả trên đường. Nhớ lại lần duy nhất chở nàng với tôi cũng không vui như thế này.

Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra với tôi nữa. Những ấn tượng về nàng trong tôi nhạt hơn lúc đầu. Mặc dù tôi vẫn thấy nàng hay cười, nhưng con mắt nàng thì chứa đựng điều gì đó mơ hồ và thăm thẳm.

Tôi để ý đến “khắc tinh” nhiều hơn. Đi qua góc làm việc của cô ta, tôi chú ý nhiều hơn đến cái bình hoa. Và có một hôm tôi đã thay nước cho nó.

Hộp bút chì xanh đỏ của cô ta có hôm tôi lấy cái gọt bút chì ra gọt, loay hoay thế nào làm gãy mất một cái bút chì. Cô ta quát tôi một

trận liên hồi. Tôi nghe nhức hết cả đầu cả óc. Cuối cùng mãi mới được tha.

Tôi sẽ chẳng bao giờ biết được mình thích ai thực sự cho đến khi có chuyện xảy ra. Hôm đó trời mưa rất to. Nhưng may mà lúc chúng tôi ra ngoài ăn trưa thì cũng đã tạnh. Tuy nhiên trên bề mặt đường vẫn còn vũng nước lớn. Mỗi khi ô tô đi qua đều bắn lên quần áo của người đi đường. Lúc đó, nàng đang ở trên tôi một chút. Còn cô nàng “khắc tinh” đi sau tôi. Có một chiếc xe ô tô con đang đi tới. Tôi nghe thấy rất rõ tiếng xe phóng vút từ phía sau. Khoảng cách giữa tôi và nàng cũng như giữa tôi và “khắc tinh” là bằng nhau. Trong chớp mắt, tôi chạy về phía trái kéo cô nàng “khắc tinh” ra khỏi nước bắn đầy quần áo. Nhưng còn nàng thì không kịp, vì tôi chỉ có thể lựa chọn một trong hai. Cũng may là thấy tôi kéo “khắc tinh”, nàng cũng đã trông thấy mà tránh ra, chỉ có điều ướt nhẹ ở ống quần mà thôi.

Không hiểu sao từ đó tôi có cảm giác như nàng lại chú ý tới tôi hơn. Mặc dù với “khắc tinh”, cô ta cho là tôi xem trọng cô ta hơn, có thể mới cứu cô ta trước người con gái kia chứ. Tôi thì biết nàng có người yêu nên cũng dần dần rời xa nàng. Tôi không muốn trở thành kẻ thứ ba. Tôi mong nàng hạnh phúc.

Vậy mà nàng lại có lần gọi tôi ra ngoài nói chuyện trực tiếp.

Nàng bảo:

- Chắc là cậu biết tớ đã chia tay rồi. Thực ra tớ đã giấu mọi người. Tớ yêu anh ấy gần 2 năm nay, nhưng đã không còn liên lạc gì với anh ấy một năm nay rồi.

Tôi chỉ mới biết nàng chia tay bạn trai cách đây không lâu. Tôi rất ngạc nhiên vì sao nàng lại lừa dối.

- Tại sao?

- Anh ấy vẫn còn yêu tớ, nhiều lần muốn nối lại. Nhưng cứ nghĩ đến khoảng thời gian ở bên anh ấy, và những gì anh ấy đã làm với tớ, hững hờ với tớ, tớ lại không có đủ dũng cảm để tiếp tục. Tớ không thể. Nên chúng tớ đã chia tay nhau một năm nay - Nàng nói.

Nghe nàng nói, tôi đã hiểu ra mọi chuyện. Tôi biết vì sao nàng lại hay sợ hãi đến vậy. Có thể vì nàng chưa bao giờ được hạnh phúc. Một người con gái đáng yêu nhưng lại thật tội nghiệp. Nàng có vẻ cô đơn. Tôi thấy thương cho nàng.

- Thực ra, có một người mà tớ luôn muốn gặp lại. Đó là người đầu tiên tớ thấy rung động, một người bạn hồi cấp hai. Nhưng 13 năm đã qua rồi. Tớ sẽ không bao giờ gặp lại cậu ấy nữa đâu - Nàng nói tiếp. Nàng nhìn tôi:

- Suốt cả cuộc đời này tớ sẽ không yêu ai được nữa.

Tôi bất giác cầm tay nàng:

- Tại sao? Tại sao cậu luôn chờ đợi những hi vọng ở đâu đâu. Trong khi người thích cậu đang ở ngay trước mặt cậu.

Nàng dường như sắp khóc, nhưng khi thấy tôi cầm tay thì nàng khóc thật.

- Tình yêu của tớ sẽ được đáp lại sao? Cậu thích tớ sao?

Tôi không biết nói gì.

- Tớ luôn mong cậu hạnh phúc - Tôi bảo.

Tôi và nàng diễn ra một mối tình âm thầm, chúng tôi chỉ lặng lẽ nhìn nhau, giúp đỡ nhau mà không ai biết. Bởi vì những người không nên yêu là "con thầy, vợ bạn, gái cơ quan". Nếu như các đồng nghiệp khác biết chúng tôi là một cặp, người ta sẽ không để yên cho nàng. Nàng sống hồn nhiên, thẳng thắn, và thực tế là không được lòng người khác lắm. Trong khi đó, đối thủ của nàng thì ngược lại. Nàng ta có được lòng yêu mến của vị trưởng phòng nữ đứng tuổi và luôn luôn được bên vực. Tính cách mạnh mẽ, thích giao thiệp, nàng ta rất hay lấy được lòng mọi người.

Chưa bao giờ tôi thấy nàng khóc nhiều như thế. Khóc vì một nỗi ấm ức không được giải tỏa. Tôi đã cố gắng bên vực nàng trong cuộc họp nhưng không được. Tôi biết giữa nàng và tôi có khoảng cách rất xa. Dường như nàng cũng cảm nhận được điều đó. Tình cảm của nàng dành cho tôi cũng như tình cảm của tôi dành cho nàng chắc chắn không tốt cho cả nàng lẫn tôi. Trước mặt "khắc tinh", tôi phải lạnh lùng với nàng, nếu như không muốn thấy nàng đau khổ. Sau lưng "khắc tinh", tôi muốn an ủi nàng, nhưng có thể tôi chỉ làm nàng đau khổ hơn mà thôi. Nàng sẽ trách tôi giả dối, tôi hai mặt. Tôi không phải chỉ nghĩ đến tôi thôi hay sao.

Cuối cùng tôi cũng quyết định chia tay với nàng.

Nàng khóc.

Hôm sau, nàng nói với tôi, không có một chút nước mắt nào.

- Tôi với cậu ở bên nhau chẳng vui vẻ gì cả. Ở bên người đó, tôi thấy cậu rất hay cười. Hai người trêu nhau rất vui.

Tôi nhìn nàng, gật đầu bảo:

- Có thể. Tôi chưa bao giờ nói với cô ấy là tôi thích cô ấy. Nhưng thấy cô ấy mà đi với người khác thì tôi lại không chịu được.

Nàng nhìn tôi, cười. Bây giờ, tôi đã hiểu vì sao nàng lại hay cười, mà đôi mắt lại thăm thẳm, có điều gì muốn nói mà lại không thể nói.

Một thời gian sau, khi tôi và “khắc tinh” chuẩn bị làm đám cưới, có một anh chàng rất đẹp trai mới về cơ quan tôi. Giữa nàng và anh ta bỗng xảy ra xích mích. Nhưng anh ta lại rất quan tâm đến nàng.

Có lần, nàng tâm sự với một đồng nghiệp mà tôi vô tình nghe thấy.

- Em về trường cấp hai cũ đợt vừa rồi không ngờ lại gặp anh ấy. Anh ấy cũng bảo về thăm trường cũ. Em nghĩ anh ta nói đùa. Nhưng khi anh ấy nói chính xác tên cô chủ nhiệm và những bạn trong lớp em hồi ấy thì lại làm em giật mình. Anh ấy là người em thích đầu tiên. Em thật không ngờ. Không ngờ lại có nhân duyên như vậy. Anh ấy cũng giống như em. Và rồi anh ấy bảo anh ấy yêu em.

Tôi không rõ là người đồng nghiệp kia nói gì. Nhưng tôi nghĩ nàng chắc hẳn đang rất hạnh phúc. Và thật kỳ lạ, những điều nàng không ngờ đến đã xảy ra.

Tôi giờ album ảnh cưới của mình ra và chờ đợi tấm ảnh cưới của nàng.

Nhưng bất chợt tôi nghe tin dữ nàng lên cơn đau tim đột ngột và đã mất hôm qua. Sau đó, tôi biết nàng đã có tiền sử về bệnh tim. Tôi khóc không thành tiếng, thấy mình như đã mất đi một nửa linh hồn. Một ngày, người đồng nghiệp đẹp trai cũng đến chào tạm biệt tôi để chuẩn bị cho một chuyến đi xa.

Thực ra, đó là người mà tôi đã mất bao nhiêu công tìm cho nàng. Tôi lên mạng, vào các trang web đăng tìm, tôi lại nhờ anh bạn bên Sở công an, tìm hiểu hồ sơ nơi nàng đã từng nhắc đến với trường học cũ, nơi ở mới mà người đó có thể đến... Thật may cho tôi là anh ta đang có ý định trở về Bắc lập nghiệp. Và tôi đã tìm được nhờ sự giúp sức của anh bạn Sở công an.

Anh ta bảo tôi về nàng:

- Tôi tưởng không có ai yêu tôi. Tôi tưởng là mình sẽ vô vọng, mình sẽ không gặp lại cô ấy. Giờ gặp lại rồi thì cô ấy lại ra đi. Nhưng tôi sẽ không để cô ấy cô đơn một mình đâu. Chúng tôi sẽ cưới nhau ở thiên đường. Và tôi sẽ không còn cô đơn nữa.

Những lời nói thật kỳ lạ. Tôi không thể nào hiểu được. Nhưng tôi biết là tôi còn yêu nàng. Và nàng còn yêu tôi. Tôi sẽ không để anh ta chết. Tôi chạy ra con đường mòn phía trước mặt, con đường mà ngày nào vẫn còn văng lại tiếng cười đùa của nàng. Tiếng ô tô chạy ngang qua. Tôi vẫn còn nghe rất rõ.

“Không. Đừng” - Tôi gọi to.

Màu trời thật ảm đạm. Giống như cái hôm nàng kéo rèm nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió cứ hiu hiu đến đáng sợ... Lá vàng rơi như nước mắt của nàng trên thiên đường.

Hỡi những người yêu nhau, xin đừng vì giận dỗi, hay bất cứ lý do gì mà xa cách nhau. Để rồi khi đánh mất nhau, có hối tiếc thì cũng đã muộn mất rồi.

HẾT

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 22 tháng 7 năm 2010